

ตอนที่ ๑๓

เวทล มนต์สูปศาจ

ตลอดเวลา ๓ ปี เคน รู้ดีว่า ไม่ใช่เรื่องง่าย
นัก ที่จะฝึกให้พวกเด็กๆ รู้จักเอาตัวรอด และมี
ชีวิตอยู่ในป่าอาถรรพ์แห่งนี้ เขากลับรู้สึกว่ เด็ก
พลัดหลงสามคนนี้ มีพรสวรรค์ที่ดี ในการป้องกัน
ตัว และการต่อสู้ ช่วงแรกๆ เคน จัดหาอาวุธ
ประจำตัวให้พวกเด็กๆ ฝึกให้พวกเขา รู้จักใช้
อาวุธง่ายๆ เรียนรู้ชีวิตในป่า วิธีหาอาหาร การ
เอาตัวรอดจากภัยต่างๆ ในป่า แต่ต่อมา สังข์
เอียด และโสนน้อย ก็ค้นพบว่า พวกเขาแต่ละคน
ถนัดการใช้อาวุธอะไรบ้าง เพื่อต่อสู้กับพวกสัตว์
ร้ายและภูติต่างๆ เช่น พิษพิษ ต้นไม้กินคน งู แมง
มุมพิษ หมาป่า

อาวุธที่พวกเด็กๆ ใช้ เท่าที่หาได้ในป่า ก็คง
หนีไม่พ้นจำพวก ธนู หน้าไม้ อย่างดีก็มีดสั้น ทำ
จากเหล็ก ซึ่งเคน เป็นคนจัดหาให้ แต่ละ พวกเขา
จำเป็นต้องพกติดตัว คนละอัน เด็กทั้งสาม มี
พรสวรรค์และความถนัดต่างกัน โสนน้อย ตัวเล็ก
กว่าเพื่อน แต่ก็ใจไม่เล็ก ถนัดการใช้หน้าไม้ เอียด
ชอบมีด โดยเฉพาะมีดสั้น ทำให้เขาเข้าจู่โจมศัตรู

แบบประชิดตัวได้ดีกว่า ส่วนสังข์ ใช้อาวุธได้ทุกชนิด ที่เคนสอนให้ นอกจากเล็ดนักร้องแล้ว สังข์ยังมีความจำเป็นเลิศ เค็ย ได้ความรู้ด้านสมุนไพร จากเคน โสณน้อย ชอบเรื่องอาหารและเสื้อผ้า

พวกเด็ก ๆ โตขึ้นตามอายุ วัย ๑๐ ปี ถ้าเป็นเด็กทั่วไป คงอยู่ในป่าแห่งนี้ได้ยาก แต่พวกเขาเป็นเด็กที่ถูกฝึกมาเป็นอย่างดี พวกเขามีความสุขตามอัธยาศัย แต่พวกเขาก็ยังต้องการกลับไปหาแม่เค็ย ไม่อยากอยู่กับแม่เลี้ยงใจร้าย อยากจะออกไปตามหาแม่แท้ๆ มากกว่า โสณน้อย มีพ่อแม่พ่อจะไม่รัก แต่เธอก็ต้องการกลับบ้าน ดีกว่าอยู่ในป่านี้ อย่างน้อยก็มีแม่เลี้ยงใจดีรออยู่

ตอนสายๆ อากาศโปร่งกว่าทุกวัน เคนปล่อยให้เด็ก ๆ เป็นอิสระ เค็ย หายหน้าเข้าไปพบกับเคน สังข์ ชวน โสณน้อย ไปซักเสื้อผ้าที่ริมธาราไรใกล้ๆ โสณน้อย ถือโอกาส ขย่มเสื้อของเคนติดตัวไปด้วย

“ไฉน คงทนเหม็นไม่ไหวละซี?” สังข์ กระเช้า

“ก็คงจั้น” โสณน้อย ไม่โกหก “สังข์ ไม่คิดถึงแม่บ้างหรือ?”

สังข์ พยักหน้า ขยี้ผ้าต่อไป

“ข้าวต้มมัดของแม่เธอ อร่อยดีนะ”

“เธอยังไม่หายโกรธ พ่อเธออีกหรือ?” สังข์ เป็นฝ่ายถามบ้าง

โตนน้อย มองหน้า ไม่พูด ซักผ้าต่อ

“เออเนี่ย ... สังข์ เรามาอยู่ที่นี้นานเท่าไรแล้ว?”

“ยังไม่ได้นับ” สังข์ ตอบ และเริ่มเป็นห่วงเพื่อนอีกคน “เค็ย ไปนานจัง”

“อย่าเป็นห่วงเลยนะ ไปกะเคน ไม่เป็นไรหรอก”

“สังข์” เสียงเค็ยเรียก ขณะยืนอยู่ที่ริมฝั่งลำธารอีกฝั่งหนึ่ง พร้อมกับชูสิ่งที่อยู่ในกำมือขึ้น โบกซ้ายขวาไปมา เพื่อให้สังข์และโตนน้อย ซึ่งอยู่อีกฝั่งเห็น

“อะไรนะ?” สังข์ ตะโกนถาม

เค็ยยืนยิ้ม “นี่ไง” พร้อมกذبชูช่อผลไม้ดูกลเล็กๆ สีดำสลับแดง ในมือให้สูงขึ้นอีก แต่สีหน้าและ อากาารของสังข์ ดูตื่นเต้นผิดปกติ

“อะไร?” เอื้อย ตะโกนสวนออกไป

“ข้างหลังเธอ” สังข์ตะโกน แล้วรีบขึ้นฝั่ง
เพราะสิ่งที่สังข์เห็น ไม่ใช่สิ่งที่อยู่ในมือของเอื้อย

เอื้อย รู้ลึกผิดสังเกต หันไปทางด้านหลัง รู้ลึก
สันหลังเย็นวาบ เพราะสิ่งที่ชูคอ จดๆ จ้องๆ อยู่
ใกล้แค่เอื้อมมือถึง ลำตัวของมันไม่เล็ก เล็อยมา
จากไหนไม่รู้ พร้อมจะฉกเหยื่อได้ทุกเมื่อ สังข์ รีบ
ขึ้นจากฝั่งไปก่อนหน้านั้น อย่างรวดเร็ว รีบคว้า
หน้าไม้ ไล่ลูกดอก โสนน้อย วิ่งตามขึ้นมาติดๆ
คว้ามืดติดตัว กระโดดลงน้ำไป แต่สังข์ตะโกน

“อย่าออกไป”

สัญชาติญาณ สอนเอื้อยไว้ เธอโน้มตัวก้ม
หลบ ขณะที่วัตถุปลายแหลม กำลังพุ่งแหวก
อากาศออกจากรางแท่นยิง

ฉีก!

เอื้อย หันกลับไปมองอีกที ฉีก! ดอกที่สอง
เข้าตรงลูกนัยน์ตาของมัน เหมือนบังเอิญ มันตื่น
สะบัดหัวไปมา และเล็อยหนีไป เอื้อย รีบลูยน้ำมา
อีกฝั่ง ขณะที่โสนน้อยลูยน้ำไปรับเพื่อน ผู้ที่หายใจ
โล่งอกคือ สังข์

“ขอบใจนะ ลังซี่ โสนน้อยด้วย” เค็ยกล่าว
ขอบคุณ

“เธอไม่ได้มากับเคนหรือ” ลังซี่ ถาม

“เราแยกกัน เคนไปอีกทาง ว่าจะจะมาเจอกัน
ที่นี่”

“เธอหายไปนาน ได้อะไรมานะ” ลังซี่ ถาม
เหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

“ไฉนนี้มักชักผ้าได้ แทนสบู่”

“เธอรู้ได้ไง?”

“เคนบอก”

เช้าวันรุ่งขึ้น ลังซี่ ทบทวนอะไรในใจบางอย่าง
มองไปที่นอนของเค็ยกับโสนน้อย พวกเขาอย่าง
หลับอยู่ และนึกได้ว่า เขาก็มีข้อสงสัยเช่นเดียวกัน
ลังซี่ ลุกจากที่นอน ปลุกเค็ยกับโสนน้อย พวกเขา
เดินขึ้นไปที่ถ้ำ มันอยู่เหนือขึ้นไปจากกระท่อมที่พัก

“เราจะไปไหนกัน?” เค็ย ถาม

“เธออย่ากลัวไม่ใช่หรือ ว่าเรามาอยู่ที่นี่นาน
เท่าไรแล้ว”

เค็ย พยักหน้า

“เดี๋ยวก็รู้เองแหละ” สังกข์พูด “ไปที่โน่นสิ”
แล้วก็ชี้ไปที่ก้อนหินใหญ่สองก้อน ซึ่งบังช่องเล็กๆ
ของผาถ้ำ

สังข์ ปีนขึ้นไปบนก้อนหิน เดินข้ามผ่านไป
เคี้ยว กับ โสณน้อย เบียดลำตัว ลอดผ่านช่อง
ระหว่างก้อนหินใหญ่ สังกข์ เดินนำเข้าไปในปากถ้ำ
มันมีขนาดไม่ใหญ่นัก ขนาดเด็ก ๓ คน ลอดเข้า
ไปได้ และมีช่องแสง กับ หลุมขนาดเท่าโถ่งน้ำ
ใบใหญ่ เมื่อเข้าไปข้างใน จะเห็นก้อนกรวดเล็กๆ
อยู่ในนั้น ประมาณครึ่งหลุม

“อะไรนะ?” โสณน้อย สงสัย

“ก็ก้อนหินนะสิ” สังกข์ ตอบ พร้อมกับหยิบมัน
ขึ้นมา “พวกเรามาช่วยกันนับดีกว่า ว่ามันมีกี่
ก้อน”

“ใครเอามาไว้ที่นี่?”

“เราเองแหละ” สังกข์ อธิบาย “ตั้งแต่เรามาอยู่
ที่นี่ เราก็เอามาใส่ทุกวัน วันละก้อน”

“ถ้ามันดีเลย เรามาช่วยกันนับดีกว่า”

เวลาผ่านไปไม่นาน ก็อนหिनก็ถูกนับจนหมด
หลุม มันถูกแบ่งกองไว้ที่พื้น สามกอง กองละ
๓๖๕ ก็อน พอดี

“อู้ย! เราอยู่ที่นี่ มาสามปีแล้วหรอเนี่ยะ”
เค็ย อูทาน

เสร็จแล้ว พวกเด็กๆ ช่วยกัน ขนก็อนหिन ใต้
ลงไปไว้ในหลุมเหมือนเดิม ก่อนออกไปจากที่นั่น ก็
มีเสียงประหลาดดังขึ้น

“แกลัก! แกลัก! แกลัก! ฮือ ๆ ๆ” มันดังมา
จากข้างใน ถึงความสนใจของพวกเขาเด็ก ให้อยาก
เข้าไปดูว่ามันเสียงอะไร โสนน้อย ก้าวออกไป
สังข์ รังแขนห้ามไว้

“เค็ยวก่อน”

“เสียงอะไร?”

“ไม่รู้” สังข์ บอก “แต่ข้างใน มันเป็นโพลงมืด
เราเองก็ยังไม่เคยเข้าไปเลย ... เรากลับกันเถอะ”

“เค็ยว” เค็ย อยากรู้ขึ้นมาทันที ยื่นมือ
ออกไป “สังข์ เธอเขามันมาด้วยไหม?”

“อะไร?”

“ก็ไฟของเธอน่ะสิ”

สังข์ หยิบสิ่งประดิษฐ์ ที่อยู่ในถุงย่าม ออกมา
มันเป็นหินไฟประดิษฐ์ที่เขาคิดขึ้นเอง โดยใช้แท่ง
หินที่มีแร่ฟอสฟอรัส มัดเข้ากับแกนกลางที่เป็น
เหล็ก ให้มันลึกับแผ่นหินไฟ โดยการหมุนแท่งหิน
ไปรอบๆ เร็วๆ จนเกิดประกายไฟและความร้อน
แทนการเคาะให้เกิดประกายไฟ เหมือนคนยุคหิน
ไม่นานคบไฟก็ถูกจุดขึ้น โดยใช้เชื้อเพลิงจากไข
สัตว์ผสมเศษฝ้าย

โชคที่คบไฟถูกจุดขึ้น แต่โชคร้าย หินไฟ
ประดิษฐ์หลุดมือ หล่นกลงไปในโพลงข้างล่าง
ซึ่งมีลักษณะลาดชันเหมือนชั้นบันได

“โธ่! ไม่น่าเลย อุตส่าห์ทำตั้งนาน” สังข์ โหม
ตัวเอง

“จ้ะ เราจะลงไปเอามาให้” เค็ย อาสา และ
ทำท่าจะคลานลงไป แต่สังข์ห้ามไว้

“ไม่ต้อง เราไปเอง”

สังข์ค่อยๆ ถีอคบไฟคลานลงไปโพลงที่ลาด
ชัน แต่พื้นหินมันชันและลื่นเกินไป สังข์ลื่นไถลตก
ลงไปที่บริเวณก้นหลุมของโพลงถ้ำ เค็ย หัวเราะ
แต่โศกน้อย ไม่ซ้ำคัวย สังข์ ส่องคบไฟไปรอบๆ
เสียงเค็ย ตะโกนเรียกมาจากข้างบน

“เป็นไรหรือเปล่า ช้างล่างเป็นไงบ้าง?”

สังข์ยังไม่ตอบ เพราะสิ่งที่ได้ยิน มันน่าสนใจกว่า เสียงร้องขอความช่วยเหลือของคน ที่ติดอยู่ในนั้น เหมือนถูกขังอยู่ข้างใน สังข์ ค่อยๆ ขยับเท้าที่ตะกั่ว เข้าไปใกล้ๆ เสียงร้องนั้น มันอยู่ไม่ไกล แต่ก็มองไม่เห็นแหล่งเสียง รู้สึกว่ามันอยู่ใกล้ๆ ตรงหน้านี่เอง สังข์ยกคอบเพลิงขึ้น ...

“ตัวอะไรเนี่ย!” เสียงอุทานของสังข์ ที่อยู่ข้างล่าง แต่มันดังไปถึงข้างบน

“เจอตัวอะไร?” เอื้อย ถาม

“ไม่รู้”

สัญญาติญาณของเอื้อย กลับมาอีกครั้ง เธอบอกให้ โสณน้อย อยู่ข้างบน ส่วนเธอรีบคลานลงไปใต้อโถง โสณน้อย รู้สึกเป็นกังวล และถึงได้ ไม่รู้จะทำอย่างไร

เอื้อย ไถลลงไปชนหลังของสังข์ ภาพเบื้องหน้า ปรางค์ชัดเจน สองนักผจญภัย เตรียมอาวุธออกมา ตามสัญญาติญาณของนักสู้ ที่เคนเคยสอนไว้ แม้แสงจากคอบไฟไม่สว่างนัก ก็รู้ว่าสัตว์ที่อยู่ข้างหน้า มันมีแปดขา ยืนเขย่งโย้ตัวไปมาในความมืด กะตัวย่ำยตา ลำตัวของมันใหญ่กว่า

คนสองเท่า มันกำลังคืบคลานเข้ามาหาเด็กทั้งสอง
 คน เล็นโยลีชาว มันถูกพ่นออกมาจากส่วนไหนไม่รู้
 ภู โคนหน้าไม้ของสังข์ เหนียวหนักเหมือนถูกรัด
 ด้วยเชือก เคี้ยว เหวี่ยงมีดฟันฉับจนขาด มันพ่น
 โยเหนียว ไล่เคี้ยวซ้ำอีก รัดข้อมือและแขน สังข์
 ปล่อยลูกดอกออกจากหน้าไม้ ปักนั่งบริเวณท้อง
 แต่มันไม่สะดุ้งสะเทือน เคี้ยวถูกโยแมงมุมรัดที่
 บริเวณลำตัว มีคีมมีกรวางลงพื้น สังข์ระทมยิง
 ลูกดอกจากหน้าไม้ไล่มันไม่ยั้ง มันเริ่มถอย แต่ตั้ง
 ลากเอาเคี้ยวติดไปด้วย พร้อมกับหุ้มตัวเคี้ยวด้วย
 โยที่หนาขึ้น หนาขึ้น เคี้ยวแทบหายใจไม่ออก ถูก
 ลากเข้าไปใต้ท้อง จนมองเห็นเขี้ยวโง้งคู่หน้าของมัน
 มัน ค่อยๆ เคลื่อนเข้าใกล้เคี้ยวเข้าไปทุกที

“ช่วยด้วย!”

เสียงร้องของเคี้ยว กระตุ้นให้สังข์ ต้องจัดการ
 อะไรสักอย่าง สังข์คว้ามืดของเคี้ยวที่ตกบนพื้น
 พุงสไลด์เข้าไปโยยที่หุ้มตัวเคี้ยว ระทมฟันเล็นโยชาว
 ให้ขาด หลุดออกจากลำตัวของเคี้ยว โดยไม่ยั้งมือ
 ส่วนที่ขาดก็ขาดไป ส่วนที่ถูกพ่นทับไปที่ตัวสังข์ ก็
 ยิงทับทิวหนาขึ้นๆ แต่สังข์ไม่ยอมแพ้ แม้เขาจะถูก
 ลาก เข้าไปใกล้คมเขี้ยวของมัน โชคดีที่แขนข้าง
 หนึ่ง ยังมีอิสระอยู่ และมีคีมยังอยู่ในมือ สังข์ ฉวย

โอกาส แหวงสวนออกไปที่ปากของมัน ได้ผลหรือ
เปล่าไม่รู้ แต่มันสะดุด ถอยหลังขึ้นไปบนเพดานถ้า
ลากเอาเคี้ยวกับสังข์ครูดไปตามผนังถ้า จนเกือบ
ถึงปลายแหลมของหินงอก สังข์ตกใจ หลับตาคิด
ว่าคงไม่รอดแน่

วืง ๆ ๆ ๆ ปีก! ... อืด ๆ ๆ

มันหยุดอยู่กับที่ สังข์ ลืมตา และรู้สึกว่ามันคง
โดนอะไรเข้า จึงตื่นและร้องเสียงหลง

ฉีก! ... อืด ๆ

คราวนี้มันหยุดตื่น คงสิ้นฤทธิ์แล้ว สังข์ ลืม
ตามองดู สิ่งที่อยู่เหนือหัวของตัวเอง โอ้ว! ปลาย
แหลมของหินงอก อยู่ติดกับติ่งหูพอดี ลักครู่ ก็มี
เมือกสีน้ำเงินไหลเผละลงมาเลอะที่บริเวณหน้าอก
ของสังข์ กลิ่นเหม็นมาก คงเป็นเลือดจากรอยมีด
ที่พุ่งเข้าใส่ฉีกแรก ตรงซอกคอของมันพอดี

“สังข์ เป็นไงมั่ง”

สังข์ เพิ่งจะหายจากหุ้อือ พลิกตัวมองไป
ข้างๆ เห็นเคี้ยว กำลังตื่น เพื่อให้หลุดจากใย
เหนียว เขาหันไปทางเสียงเรียก เป็นเสียงของ
โสนน้อย นั่นเอง และผู้ที่ยืนอยู่ข้างๆ กำลังลด
หน้าไม้ลง ก็คือ เคน

“ขอบคุณมากนะ เคน ที่ช่วยชีวิตหนู” เอื้อย กล่าวขอบคุณ ขณะที่เคนเดินไปถอนมีดที่ซอกคอของแมงมุมยักษ์

“ไม่หรอก ถ้าโศนน้อย ไม่ไปตามฉัน พวกเธอเสร็จมันแน่” เคน พุด ขณะเดินมาตัดเอาใยแมงมุมออก “รีบไปจากที่นี่กันเถอะ ก่อนอีกตัวจะตามมาเจอ”

“ยังมีอีกตัวเหรอ?”

“ไอตัวนี้ มันอาจจะกำลังท้องก็ได้ มันเลยจะเอาเธอสองคนไปฝากลูกของมัน” เคน พุดติดตลก แต่ไม่มีใครขำสักคน “ฉันเคยเจอมันมาแล้ว ... ยื่นมือมา ฉันช่วย” เคน ดึงมือของเอื้อย นำหน้าขึ้นมาจากโพล่งถ้ำ “ตอนนั้น ฉันคิดว่าแค่ไม้ปลายแหลม ก็หยุดมันได้ ฉันคิดผิด มันจึงหนีไปได้”

“เคน ใช้อะไรยิงมัน?” ลังซ์ ถาม ขณะที่ทุกคนเดินออกมาพ้นจากปากถ้ำ

“ลูกดอกอาบยาพิษ จึงจะหยุดมันได้”

ในระหว่าง เดินทางกลับ เคน อธิบายให้ บทเรียนบทสำคัญแก่พวกเด็กๆ

“เจ้าสัตว์พันธุ์นี้ มันมีวิญญาณร้ายแฝงอยู่ มันรู้ว่าเหยื่อของมันคืออะไร และมันรู้ว่าจุดอ่อนของเหยื่อคืออะไร มันจะใช้เวทย์กถ หลอกให้เหยื่อหลงเชื่อ เพื่อให้เข้าไปใกล้ๆ จะต่อสู้กับสัตว์ร้ายพวกนี้ ถ้าพึ่งกำลังกับอาวุธ ทำอะไรมันไม่ได้หรอก จะต้องมีความกล้า ไหวพริบ รู้จักหลบ หลีก และรับมือกับมัน และที่สำคัญ สติต้องมันคงเมื่อเผชิญหน้ากับมัน”

คำสอนของเคน บทนี้ มีความหมายและความสำคัญ สำหรับพวกเขา มาก มีน่าละพวกเขาว่า มีแต่ความกลัว ไร้สติ จึงตกเป็นอาหารของพวกเขา มันไม่กล้าออกไปจากหมู่บ้านนี้

เคนคิดว่า พวกเขาได้เรียนรู้ วิธีป้องกันตนเองจากพิษพิษ สัตว์ร้าย การรักษาตนเองด้วยสมุนไพร มาพอแล้ว ถึงเวลาที่พวกเขา จะได้เรียนรู้เวทย์กถ เพื่อใช้ต่อสู้กับพวกภูติปิศาจ ที่อยู่รายรอบในป่านี้

เคน สอนว่า เวทย์มนต์ คือการใช้เสียงและพลังทางจิต เป็นอาวุธ มันทำลายศัตรูได้เฉพาะพวกภูติชั้นต่ำ ที่ชอบหลบๆ ซ่อนๆ คอยลอบกัดทำร้ายเหยื่อ แต่เวทย์กถ คือการใช้ทั้งเสียง ลีลา อาวุธ และสายตา โดยพื้นฐานแล้ว ต้องใช้สติและ

ความกล้า แม้ศัตรูอย่างพวกสัตว์ป่า และพวกอสูร
เจ้าเล่ห์ทั้งหลาย ก็ไม่สามารถทำอันตรายเราได้
ภูตินรกเหล่านี้ มันรู้ว่ามนุษย์มีจุดอ่อนที่ประสาท
สัมผัส ๖ จุด คือ ภาพที่มองเห็น เสียงที่ได้ยิน
กลิ่นที่สูดดม รส สัมผัส และอารมณ์ที่รู้สึก นั้น
แหละ มันจะสร้างกับดักผ่านประสาทสัมผัส
เหล่านั้น ให้มนุษย์ลุ่มหลงมึนงง เหมือนตกอยู่ใน
มนต์สาป จากนั้นมันก็จะจู่โจมด้วยอิทธิฤทธิ์ต่างๆ
และจับเรากินเป็นอาหาร เคนสอนพวกเด็กๆ ว่า
อำนาจร้ายของพวกอสูร ไม่อาจปราบลงได้ง่าย
และปราบได้หมดสิ้น เพราะไม่รู้พลังของพวกมัน
มาจากไหนบ้าง

แต่เราก็ควรรู้จุดอ่อนของมันเช่นกัน สถิติและ
ความกล้าของเรา จะทำลายกับดักที่มันสร้างขึ้น
นี่คือก้าวแรกของการป้องกันตนเอง ส่วนการแพ้
ชนะ ขึ้นอยู่กับ อาวุธและลีลาการต่อสู้

อ่านตอนต่อไป ตอนที่ ๑๔ ส่งเด็กกลับบ้าน
กลับไปเที่ยวที่ เว็บบอร์ด คนคิดดี

<http://www.igoodmedia.net/index.html?#hwh>